

udgaa. Selv bortset fra Spørgsmaalet, hvorledes det stiller sig med Hensyn til Forholdet til Grundloven, forekommer det mig, at det vilde have været rigtigere, om der indtraadte en vis Mellemtilstand, saa længe paagældende havde den betingede Straffedom svævende over Hovedet. Det forekommer mig ikke ganske passende, at den dømte f. Eks. skal kunne være Vælger til Rigsdagen, ja, man kunde ogsaa tænke sig, at han blev valgt. Jeg vilde derfor ønske, at man lod den nævnte Bestemmelse udgaa og altsaa lod det staa ved sit Værd, hvorledes det skulde gaa med Straffen, men at man derimod beholdt den nugældende Regel om de Virkninger, der knyttede sig til *Dommen* som saadan. — Det er ogsaa af en vis reel Betydning, hvorledes man stiller sig paa dette Punkt. Jeg har hørt det Forsvar for den her foreslaaede Regel, at man skulde udlette det skarpe Skel, der nu sættes mellem den, der er dømt for en Forbrydelse, og den, der ikke er dømt. Dette er en Tanke, der fra en vis Side kan have min Sympati. Men det har ogsaa sin svage Side, idet det vistnok ikke over for Befolkningen er rigtigt at slette Forskellen mellem det, der ligger inden for og uden for Straffeloven.

De Vanskeligheder, Lovforslaget, saaledes som de omtalte Bestemmelser lyde, fører til, kunde derfor friste til at gaa ind paa den Tanke, som det ærede 4de kongevalgte Medlem (Steffensen) i Gaar fremsatte, nemlig overhovedet ikke at anvende dette Princip, men at lade det bero ved en Udsættelse af *Tiltale*, saaledes at naar Sagen var sluttet, skulde den paa sædvanlig Maade forelægges Paatalemyndigheden, Amtet eller Politidirektøren, som derefter kunde tage Bestemmelse om at lade *Tiltale* udsætte. Jeg tror dog ikke, at det, naar man tænker rigtigt over det, vilde være en heldig Vej at gaa. Blandt andet frembyder der sig den nærliggende Indvending, at der let kunde opstaa Bevisvanskeligheder. Man udsætter sig for, at Sagen, uagtet den paa en vis Maade er sluttet, dog ikke foreligger fuldt oplyst, og at man, naar den senere skal frem igen, ikke kan faa Bevis i den. For saa vidt vilde jeg altsaa tilraade, at man følger Lovforslaget og bibeholder Princippet om

den betingede Straffedom. — Endnu skal jeg bemærke, at hvis man gaar ind paa det, vilde jeg finde det rigtigt, at der udøvedes en vis Kontrol med, hvorledes disse Regler af Domstolene bringes til Anvendelse. Det er indlysende, at der aabnes Adgang til en vis Vilkaarlighed, en vis forskellig Anvendelse i de forskellige Jurisdiktioner, som selvfølgelig kan føre til uheldige Resultater. Det vil vistnok ubetinget være rigtigt, at der førtes en vis Kontrol, at der indberettedes, hvorledes der bliver gaaet frem paa de forskellige Steder, saaledes at en vis Ensartethed kunde følges. I øvrigt ville Overdomstolene jo paa sædvanlig Maade kunne føre Tilsyn med, hvorledes Lovene gennemføres.

Det var den ene Side af Sagen, som jeg her har berørt, men jeg vilde, som jeg tidligere sagde, have ønsket, at man havde givet Princippet om Modstykket til betingede Straffedomme, nemlig ubestemte Straffedomme, en videregaaende Anvendelse og til Dels en noget anden Anvendelse, end der er givet det i Lovforslaget. Tanken om ubestemte Straffedomme har man til en vis Grad anvendt i § 6, idet der der gives Hjemmel til at holde visse Forbrydere, nemlig dem, der 2 Gange ere dømt efter Straffelovens §§ 168—174, i Forvaring, hvis det, efter at de ere færdige med Straffen, maa antages, at de ere farlige, som der staar, „for den offentlige Sikkerhed“, hvilket jo vel maa betyde, saaledes som det paa et tidligere Sted i § 6 udtrykkes, at de medføre „alvorlig Fare for gentagen Forbrydelse“. Jeg tror, at Tanken heri er rigtig, men den Maade, paa hvilken den er udført, forekommer mig ikke ganske tilfredsstillende. Man maa nemlig spørge: Hvorfor skal den paagældende holdes i Forvaring? Ja, Grunden er, som Lovforslaget ogsaa siger, den, at han er farlig for den offentlige Sikkerhed, frembyder Fare for gentagen Forbrydelse, men det kan jo ikke undgaas, hvis denne Regel træder ud i Livet, at man vil komme til stødende Resultater ved at anvende den paa de Forbrydere, som her er Tale om, og unnlade at anvende den paa Forbrydere, der ligeledes frembyde Fare for den almindelige Sikkerhed. Det er let at nævne saadanne, og først og fremmest falder det da i